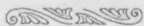

si je hotel z rokami pomencati oči, je potegnil svoja soseda za brke. Ta dva sta se zbudila, zjezila se in tako zopet potegnila svoje sosede za brke. In tako je šlo naprej — — dokler se niso vsi vlekli za brke. Niso vedeli velikani, kaj to pomeni. Začeli so vpiti in tepsti drug drugega. Mnogi so si populili brke in se stepli do krvi. Palčki pa se niso mogli zdržati smeha. In zapazili so jih velikani. Spoznali so prevaro in so se z divjim krikom navalili proti palčkom. Ti so pa imeli že pripravljene baklje. Na povelje so jih nažgali in jih potaknili velikanom v košate brade. Joj, to je gorelo! To je velikane peklo! To so vpili in gasili! Palčki pa so medtem zbežali v svojo deželico. Ko so pa velikanom pogorele brade, so začeli teči za palčki in so grozno tulili. Ko so pa prišli do jezera, so bili palčki že onostran. Grozno jih je peklo, in so poskakali v jezero, da si ohladijo opekline in prebrodijo. Toda jezero je bilo globoko. Velikani so tolkli od bolečin z rokami okoli sebe, in ker jih je bilo veliko, so drug drugega potopili. Če je pa kateri došel do brega, so ga palčki sunili nazaj v jezero.

Tako so nesrečno poginili vsi velikani, in zaradi tega jih ni sedaj več na svetu. Njih dežela je še sedaj zapuščena in prazna. Palčki pa — pravijo — da živijo srečno in zadovoljno še dandanes. Samo — ne vemo, kje.

Rudolf Pečjak.

Mlade sanje.

Čez nekaj let
bom šel med svet,
gospod bom tam postal.
Bogat, vesel,
bom kakor car
se v sreči bom smehljal . . .

Tako je sanjal deček mlad —

Čez nekaj dni
je k sebi Bog
v nebesa ga pozval. Franc Hrast.